

בס"ד, כ"ג בניסן תש"ף
17 באפריל 2020

דף מידע
2647

**פרשת "שמיני" / מאתר וורטס
מבושה-לכבוד**

בפרשתנו מסופר על חנוכת המשכן במדבר. לאחר אימונים וחזרות רבות, הרגע הגדול מגיע-הקרבת הקורבן במזבח! משה רבינו מצווה לאחיו אהרון הכהן "קרב אל המזבח"? מדוע אהרון נצרך לציווי מיוחד?? הרי ברור לו תפקידו וכהונתו!! ועוד לאחר כל כך הרבה חזרות והכנות לאירוע?? אלא, שברגע האמת אהרון הכהן נזכר בכתם שחור קטן ברזומה שלו - השתתפותו בחטא העגל!!? כשליח צבור של כל העם היהודי, קשה היה לו מבושה לגשת למזבח!!! ומשה רבינו אומר "קרב אל המזבח" מעלתך כהונתך ותפקידך המיוחד, זה בגלל היותך אדם שמתחרט ומתבייש על השלילי!!? וכדברי רש"י (מגדולי מפרשי התורה) שהציווי הנ"ל לא היה רק לאהרון הכהן, אלא גם לכל עם ישראל. מצד אחד-להתחרט ולהתבייש! מצד שני-להמשיך קדימה בכל הכוח.

ברוך דיין האמת
אנו משתתפים בצערה של
חברתנו שרה גודמן ומשפחתה
במות עליה אחיה
פנחס שלמה סרברו ז"ל (בארה"ב)

נר זיכרון

שבתאי בן-מאיר ז"ל - כ"ה ניסן תשמ"ה
לאה דובינסקי ז"ל - כ"ט ניסן תשנ"ה

**שהשמחה במעונם
מזל - טוב**

לקותי ואביבה מרזל ולכל המשפחה להולדת הנכדה, בת לאלומה ועופר.
לדניאלה אייזנברג ולכל המשפחה להולדת הנכדה, בת לענת ואלעד.

מוקד שר"פ - (מתוך הקיבוץ) מטלפון ביתי ניח - חיוג מקוצר # 2580
או לטל' 073-2341234 בנייד מכל מקום בארץ ובחו"ל.

זמני שבת

18:39

הדלקת נרות

19:47

צאת השבת

"נשמה שנתתי בכם - קרויה נר..."

זה עתה סיימנו את חג הפסח... אין ספק שחג זה ייזכר השנה, כשונה ואחר מכל השנים שקדמו לו... בערב שביעי של פסח, פרסמנו ב"מקומי", דברים קצרים אודות מנהג ה"זכור" והדלקת נר הנשמה. בשבת זו, הסמוכה לעשרת ימי התשועה - החל מיום השואה, דרך יום הזיכרון ועד יום העצמאות, נעסוק הפעם, בפרטי מנהג הדלקת נר נשמה:

- א. נר נשמה הוא כינוי לנר שמדליקים לכבוד הנפטר. המקור הקדום ביותר לכך מופיע בדברי התלמוד במסכת כתובות (קג.) – שם מובא שרבי יהודה הנשיא ציווה לפני מותו: "נר יהא דלוק במקומו".
- ב. הנר מסמל את הנשמה – "נר ה' נשמת אדם" (משלם), חכמים גם כינו את הנשמה בשם נר: "נשמה שנתתי בכם קרויה נר" (שבת, לב). הנר מורכב מחומר הבעירה הפיזי ומהלהבה עצמה שהיא עיקר ותכלית הנר, אבל אין לה משקל ונפח. גם באדם יש יסוד פיזי שהוא גוף האדם הגשמי, שתכליתו ועיקרו היא הנשמה הרוחנית שאי אפשר להגדירה במונחים פיזיקליים, והיא עיקר משמעות האדם. בנוסף לכך, אור הנר נמשך כלפי מעלה, למרות שחומר הבעירה מגיע מתחתיו. אפשר לדמות זאת לנשמה המחוברת לגוף החומרי אך יש בה כמיהה לעולמות העליונים. כשהאדם נפטר אל בית עולמו, הרוח חוזרת אל האל-לוקים אשר נתנה, לעולמות העליונים. הנר האנושי חוזר אל מקור האור – "ה' אורי וישעיי" (תהלים, כז).
- ג. בספרי הקבלה מובאת משמעות נוספת לנר: "מנהגם של ישראל להדליק נרות בפני הגוסס. וטעם לזה נודע מדברי חכמים שסגולת הנר להבריא המזיקים ואפילו בלילה עת שליטתם. ולכן ביעור החמץ והמחמצת, הוא בכח אור נר..." (מעבר יבוק, מאמר שפת אמת, פרק טו).
- ד. יש שנהגו להדליק בבית הכנסת נר זיכרון לנפטר המשמש כנר תמיד. הדלקת הנר מתקשרת למה שנהגו ללמוד תורה לעילוי נשמת הנפטר, ולכן נהגו להאיר ללומדים לעילוי נשמתו בבית הכנסת. לאחר מכן עבר המנהג גם לבית שבו ישבו שבעה, ונהגו ללמוד בו לעילוי נשמת הנפטר.
- ה. מנהג קדמונים להדליק נר "יארציט" שיהיה דלוק בכל יממה של יום הזיכרון. אין מכבים אותו גם אם עבר היום.
 - ו. נהגו להדליק נר במשך כל השבעה, יש שנהגו כל השלושים, ויש שנהגו כל שנים עשר חודש.
 - ז. מנהג קהילות אשכנז להדליק נר נשמה בארבעת הפרקים בשנה שמזכירים נשמות: ביום הכיפורים, בשמיני עצרת, בשביעי של פסח ובחג השבועות.
 - ח. עדיף להדליק בשמן זית, פחות ממנו בנר שעוה, ופחות ממנו בנר חשמל (גשר החיים, כ, א, א).
 - ט. אפשר להדליק נר נשמה אחד עבור שני נפטרים (צרור החיים, רסב, ילקוט יוסף, מ, לד).
 - י. נר שבת: אשה הרגילה להדליק נרות שבת כמניין אנשי הבית וחלילה, נפטר אחד מבני הבית, תמשך להדליק את אותו מספר הנרות שהדליקה קודם הפטירה (הרב מרדכי אליהו, צרור החיים, פסקה רצב).
 - יא. אדם שנפטר באמצע הרגל (לדוגמא: במהלך חול המועד פסח או חול המועד סוכות) למרות שמתחילים לשבת-שבעה רק לאחר הרגל, מדליקים נר נשמה מיד. אך מי שנודע לו באמצע יום טוב על פטירת אחד מקרובו, אינו מדליק נר נשמה (אפילו בהעברה מאש קיימת) אלא אם כן יהנה ממנו באופן אחר (כגון שידליק במקום שאוכלים בו או במקום שיוסיף אור), כיון שכל ההיתר להדליק אש ביום טוב עצמו הוא רק לצורך בישול ("אוכל נפשי") או הנאה אחרת שיש לאדם. (מקורות: הרב גבריאל גולדמן, 'מעולם ועד עולם', עמ' 211: עמ' 441-440).

אך טוב וחסד! שבת שלום, מיכאל.

טקס יום הזיכרון
לשואה ולגבורה

יום שני, כ"ו ניסן 20.4 בשעה 20:00

הטקס ישודר בערוץ הפנימי 900
ובערוץ היוטיוב

חינוך שלוחות

תודה לכל מי ששלח לנו חומרים להגדת פסח בזמן קצר, ולמי שלא הספיק השנה בעז"ה בשנה הבאה נוציא הגדה נוספת.

רצינו להודות לנוער הנפלא שלנו שהתגייס וסייע בחלוקת המתנה לחג לבתי החברים, שמחנו מאוד לקבל את הפידבקים ושיחות הטלפון שלכם, מחמם את הלב.

לאחר החג יעלה לאוויר אתר המועצה לגיל-עוז אשר יכלול עדכונים ומידע לגבי פרויקטים שונים מעבר לתוכנית השגרתית של גיל-עוז. אם ברצונכם לקבל עדכונים במייל, אנא בדקו שכתובת המייל שלכם בקהילנט מעודכנת.

בנוסף, נפתחה קבוצת ווטסאפ של הקיבוץ הדתי לחברים וחברות מעל גיל 60 עם מגוון תכנים איכותיים רבים לימים אלו. אם אתם עדיין לא שם ומעוניינים להצטרף, עדכנו אותנו.

בהתאם לעדכונים בהנחיות אנחנו נממש רעיונות שונים שיש לנו ונתאים אותם למגבלות המצב הנוכחי, כאשר הערך העליון הוא שמירת הבריאות של כולנו. נעדכן בקרוב על התוכניות שלנו עבורכם, יש בהחלט למה לחכות.

אתם מוזמנים לפנות אלינו ברצונות, מחשבות, ודברים אחרים שהייתם רוצים בעת הזו.

שבת שלום, אורן.

קורונה ג לא בא לי (גלובאלי) / יחי גודל

עוד שבוע מטורלל עבר. המחשבה שעד לא מזמן התנהלו פה חיים נראית רחוקה כמו לקוחה מספר היסטוריה בלה מזוקן... אבל בי נשבעתי שאכן, הייתה שיגרה נורמלית.

היום, חוקי משחק חדשים, רבים יושבים בבית, מכבדים את ההנחיות שנגזרו על כולנו, משכנעים את עצמם שזה אכן לטובתנו. התחושה האופפת את רובנו היא של חוסר ודאות. השהייה הממושכת בבית, משפיעה ללא ספק על הזיכרון ועל תחושת הזמן. למי באמת אכפת מה התאריך היום, או מה תחזית מזג האוויר בחוץ. ובתוך כל המלחמה הזו, בעיצומו של הכאוס, יש לי המון זמן פנוי. אני אמא ללא ילדים, סבתא ללא נכדים, לא פוטרתי מהעבודה, גם לא הוצאתי לחל"ת, כך שיש לי פריווילגיה לחשוב תוך התבוננות פנימה והחוצה.

הווירוס הזה שינה בבת אחת תרבות שלמה, הפך בלי רחם חיים שלמים ושאב אותנו לתוך מלחמת הישרדות.

ערים משותקות, רחובות כמעט שוממים מאדם, מודדים חום בכניסה למרכול, שוטפים ידיים עשרות פעמים ביום, נמרחים ללא הכרה בג'ל חיטוי, לא מתחבקים, לא מתקרבים ואם רואים איזו דמות מהלכת, היא נראית כאילו נשלפה מתוך סרט בדיוני, פנים מכוסות במסכה, ידיים עטויות כפפות גומי שחורות, מתבוננת בחשד לצדדים שמא תתקל במאן דהוא שיבוא מולה, כזה שלא שומר על הכללים. כל אחד הינו בגדר חשוד, מבלי שביצע שום פשע.

המסכות הופכות את כולנו לדומים. יפהפייה, סתם פרצוף, סלבריטאית, מנותחת, מוזרקת, הכל ניראה אותו דבר, סחבה סחוטה מהלכת, אין משמעות לכלום. למעט, התקפת חשק בלתי נשלט לביצים.

מדינה בהנשמה.

פיגוע בריאותי וכלכלי.

היש חיסון לפלונטר?

החיים שלנו מוזנים מן הקביעות. לבנו פועם בקצב רגיל, השמש זורחת ושוקעת לעינינו כל יום מחדש, יום הולך ויום בא. השיגרה היא בסיס חיינו. שיגרה של שקט, של בטחון, של רגיעה, מיישנים אותנו על ברכיה, מרדימים אותנו לאט, לאט. רובנו לא רוצים להתמכר לשינויים אינסופיים של רכבת הרים, עם שיאים שלוקחים אותנו לשמיים ומפולות שזורקות אותנו לתהומות.

בגילי הלא כל כך צעיר, מותר לי לצאת בהכרזה מבלי להתבייש: "אני שונאת שינויים!!", הם מפחידים אותי, הם מעירים בי את כל פעמוני החרדה שבי וגורמים לי לתחושה של חוסר יציבות". אני קוראת ברפרוף מיני פוסטים מתוחכמים, שמנסים להתנבא איך ייראה העולם ביום שאחרי. והאמת, ביני לביני, זה שעשוע אולי נחמד אבל, נבוב. אנחנו לא יודעים כלום.

לבושה כל יום כל היום בטרינינג, מרוקנת ממוטיבציה להקדיש את ימי לניקוי שלפני חג הפסח, יוצאת מדי יום עם האיש שלי, רכובים על הקלאב קאר לעבר שכונת שלפים ל"גבעת הצעקות", שם שהעניק מאיר לשביל שמול ביתם של אלי מיטל והנכדים. עומדים אנחנו משני עברי השביל, מנופפים לשלום, מחליפים קצת מידע, הלב יוצא אל גבע הקטן בן השנה ועשרה חודשים שממש לא מבין למה בכל פעם שהוא מנסה לרוץ לכיווננו, הוא נהדף לאחור. מי יודע אלו מחשבות חולפות במוחו.....למה סבא וסבתא לא אוהבים אותי יותר? הלא אני נשארתי כשהייתי, גבע החמוד והטוב, לא עשיתי כל רע? כמה אנחנו רוצים לחבק אותם. מצוידים בתסכול, אנחנו שבים הביתה ושוקעים בכלום.

פעמים אני תופסת את עצמי במצב מגוחך. עומדת ברחבת ביתי וצועקת לחברה שניצבת על סף ביתה בקולי קולות את צפונות לבי, כאילו שומע אין.

אני גרה בקיבוץ, קיבוץ שלוחות שבעמק המעינות. מקום המבוסס על חיי קהילה. עם פרוץ הקורונה הוקמה וועדה שתפקידה להכיל את המצוקות שעלולות להיות נחלתנו ולדאוג לכולם. לטף, לילדים, לנוער, למבוגרים, לקשישים ולחולים. כי כולנו, כן כולנו, ריקמה אנושית אחת חיה. מתוך הביחד, מתוך ההגנה המלאכותית שמנסים לעטוף בה את הפרט בקהילה. אתה מעז להודות, שהעולם הוא מקום הזוי. אתה חי בין הלבן לשחור. במתח שבין הניגודים.. בין המתח לשלווה, בין החרדות לצפירת ההרגעה, בין היציבות, לאובדן השליטה.

בעיני, בעיקר עכשיו שיש לי אפשרות זמן למכביר. הדבר הטוב ביותר שאפשר לעשות הוא, מה שמאפשר לי להתלהב וליהנות... בשבילי הכתיבה עושה לי טוב. לא כי אני מתכוונת להוציא לעולם יצירת מופת, אלא, כי היא נותנת לי מקום לאני שבי. אני מוצאת את עצמי מתגעגעת לדברים הקטנים כמו, מנה פלאפל, כמו להביט באנשים זרים, ביקור במספרה.

אסונות טבע, כמו מגיפת הקורונה, עושים שני דברים הפוכים במקביל. מצד אחד הם מגבירים חרדות ומאידך, הם מגבירים סולידריות וחוסן. כמו גוף שמפתח נוגדנים, ומזרים חומרים שיטפלו בגוף זר.

חג הפסח עומד בפתח.

כמה אירוני, חג הפסח, חג החירות.. והנה נגיף בלתי נראה הופך אותנו למשועבדים.

נשב בליל הסדר האיש שלי ואני, ומכיוון שאני הצעירה מבין שנינו אני אעמוד על כיסא ואשאל את הקושיות ואוסיף עליהן עוד כמה וכמה " מה נשתנה הלילה הזה ". נספר ביציאת מצרים ועשר המכות ונפנים שכרגע אנחנו כולנו נתונים במכה האחת עשרה. נפתח את הדלת לאלהי הנביא, הסבא הטוב שייכנס להתכבד מכוס היין הגדולה שהכנו עבורו, ואם הוא יעז להפר את הכללים וייכנס ללא מסכה, אולי משהו בעיניו הטובות ישדר לנו " אל תדאגו, יהיה בסדר".

האם לנגיף הקורונה יש תעודת אחריות, יש פתק החלפה? יש פג תוקף?

אנשים כמהים לאור בקצה המנהרה, מי יכול להיות ערב לכך שהאור אינו פנסים של רכבת השועטת ממול.

"אולי"... עולה בי מחשבה, שכל כך לא אופיינית לי, אבל מכיוון שאת הדברים אני מעלה כאן ביני לביני... אבטא אותה באופן חופשי.

אולי המגפה באה על מנת ללמד אותנו דבר או שניים, כדי שנשכיל להתבונן פנימה ולעשות הגהה לאורח החיים שאימצנו לנו, לעשות מחשבים מסלול מחדש לדרכים בהן בחרנו ללכת. להודות בטעויות ולנסות לבצע תיקונים.

אולי אולי ועוד אולי, בסוף, כשהכל יסתדר, נגיד שיצאנו מחוזקים יותר ו...צנועים יותר.

נתן זך כתב:

"כולנו זקוקים לחסד,
כולנו זקוקים למגע,
לרכוש חום לא בכסף,
לרכוש מתוך מגע.
לתת בלי לרצות לקחת,
ולא מתוך הרגל.
כמו שמש שזורחת,
כמו צל אשר נופל.
בואי ואראה לך מקום,
שבו עוד אפשר לנשום.
כולם רוצים לתת,
רק מעטים יודעים איך,
צריך ללמוד כעת,
שהאומר, לא מחייך.
שמה שניתן אי פעם,
לא יילקח לעולם,
שיש לכל זה טעם,
גם כשהטעם תם.
כולנו רוצים לאהוב,
כולנו רוצים לשמוח,
כדי שיהיה לנו טוב,
שיהיה לנו כוח."

שעות פתיחת המרפאה השבוע - 19-24.4

טיפת חלב	קבלת קהל מזכירה	קבלת רופא	קבלת קהל אחיות	בדיקות דם	
בתיאום עם אורה	10:00-11:00		10:00 - 12:30	7:30 - 8:15	א'
	8:00-9:00	11:30-14:00	10:00 - 14:00		ב'
			10:00 - 12:30	7:00-7:45	ג'
		13:30 - 16:30	10:00 - 12:30 13:30 - 17:00	7:30 - 8:15	ד'
	8:00-9:00		11:30 - 12:30 14:00 - 15:00	7:30 - 8:15	ה'
	8:00-9:00	8:30-10:30	8:30 - 12:00		ו'

שבת שלום - חגית ו.

 גז

ביום ראשון, כ"ה ניסן (19.4), משעה 8:00 בבוקר עד 10:00 בערך, פזגז יבצע בדיקה בקווי הגז של שיכוני צפון ותבור א' וב'. תהיה הפסקת גז ב 3 שכונות אלו עד סיום העבודה.
נא להתארגן בהתאם.

בברכה, דן גולדנברג.

 משולחנה של מזכירת הפנים

מזל טוב למשפחת הופנברג מקהילת בית הכנסת שלנו, לרגל הגיעו של יהודה-לביא למצוות בשבת חול-המועד פסח.

מזל-טוב לחננאל גמליאל רכז החינוך שלנו ולכל המשפחה, לרגל הולדת בתו שהם-חווה.

חג הפסח השנה נחגג בהרכב שונה מהמתוכנן, ואנו מקווים שבכל זאת כל אחת ואחד זכה להרגיש יציאת מצרים אמיתית, ואף שמחת חג.

תודתנו והערכתנו לרבים וטובים שתרמו לאווירה הטובה בקיבוץ ולתחושת הגיבוש והאכפתיות. יש מי שפעילותם הציבורית היא בתוקף תפקידים שמילאו במסירות ובנאמנות, ויש מי שנותנים מעצמם בהתנדבות מתוך רצון טוב.

יש מי שתרומתם הגדולה היא בהקפדה על הנהלים והכללים - אלו שנשארים בבית למרות שהיו שמחים לטייל. אלו שמקפידים על לבישת מסיכה למרות שהיא לא נוחה, אלו שלא מתקהלים. לכולכם - תודתנו נתונה. בזכותכם ובס"ד כמובן, ישבנו ליד שולחן החג בהסבה, וחגנו כבני חורין.

חבל על דאבדין ולא משתכחין כולנו שותפים לצער הלאומי על פטירת הרב הראשי לשעבר, אליהו בקשי-דורון שהלך לעולמו לאחר שחלה בנגיף הקורונה. הרב בקשי-דורון היה חוליה חשובה בשרשרת מסירת התורה של חכמי ספרד. תמצית דרכו הייתה תבונה, סובלנות ואהבת העם והמדינה. יהי זכרו ברוך.

היום שאחרי - מושג ששומעים עליו רבות במדיה, אך למעשה אף אחד מאיתנו לא יודע מה התאריך של אותו יום, ונכון לזמן כתיבת שורות אלה העתיד לוט בערפל.

אנו, כמו שאר המדינה, נמשיך להיות קשובים להנחיות משרד הבריאות ולהוראות המגיעות אלינו מהמועצה האזורית, וככל שנקבל מידע כמובן נשתף את הציבור.

ברכת בריאות איתנה וימים שקטים לכולנו!

שבת שלום - ג'ודי.

שבת - שלום
חודש - טוב

